

KOLIK STOJÁ• BLECHA

ĀĀEtrtek, 23 listopad 2017

VAROVÁNÍ: V prubĀhu Ātení se u vás mĀĀe vyskytnou nutková potĀ™eba se podrbat. Jsem Āistotná. Myslím. AlespoĀ podle obecných mĀĀítek. Sprcha je moje kamarádka. Ovoce a zeleninu drhnu kartĀkem. Syrové vejce bych do úst nevzala. V tramvaji se pĀ™idruji malíkem, který následně dezinfikuji. Nádobí myji ihned po pouĀití a v tekoucí vodĀ. (J v myce, paneboe!) Mám krátkosrstého psa, protoe chlupatý se mi zdají tak trošku... schmužig.

I pĀ™esto, nebo snad právĀ proto, se mi nevyhýbají nemoci ze špíny, jako jsou stĀ™evní chĀ™ipky, jiné stĀ™evní diskomforty, plísňĀ, kvasinky a všechny další obvyklé i neobvyklé nechutnosti Āivota bĀĀných špindírĀ. S tím uĀ jsem se tak trochu smĀ™ila, jako s další z mnoha nespravedlností Āivota. To, co se u m doma odehrálo v minulých tĀ™ech týdnech, uĀ ale povaĀuji za vyloĀenou provokaci. Jednoho rána jsem se probudila a svrbĀlo mĀ celý tĀlo. PĀ™i bliším ohledání jsem rodinnému lékaĀ™i nahlásila 14 pupenĀ, pekelnĀ svĀdících. "kopĀ™ivka, asi si nĀco snĀdla", pravil lékaĀ™ a vĀc povaĀoval za uzavĀenou. Pupeny ale nemizely. PrávĀ naopak. By dál tím víc. PĀ™estala jsem postupně jíst jablka, švestky, rajĀata, zelí, Āokoládu -velmi bolestné - sýry, peĀivo atd. M jídelníĀku mi zbyla ovesná kaše s marmeládou a pupenĀ neubývalo.

Noci byly tĀĀký. Pod peĀ™inou pupeny svĀdĀly jako sto ĀertĀ. Navíc jsem zaĀala trpĀt vylouĀením ze sociálního Ā kdye se ve spoleĀnosti neustále drbete na rozliĀných Āástech tĀla, nikdo s váma nechce kamarádit. Poslední kamarád, který mi zbyl - alergolog Luboš, se na mĀ podíval a Ā™ekl: hele, to vypadá na svrab. ZatmĀlo se mi pĀ™ed oĀima. V jsem sama sebe od hlavy po paty potĀ™enou Āernou masť, jak spím zavšená na trámu, jako netopejř. Zkonzultujeme to s koĀní dole, pravil a zatáhl mĀ k výĀ™né kolegyni koĀĀce, která zrovna dusila dusíkem nĀjakou bradavici.

"UkaĀ princezno", Ā™ekla a zblízka zaostĀ™ila na hnízdo pupenĀ na boku. "To není svrab. To není ani kopĀ™ivka", Ā "Ne? A co to teda je" polkla jsem na sucho. "To jsou štĀnice, holĀiĀko."

No... tak to bychom mĀli. To tu ještĀ nebylo. Já, která bych si nesedla na bezĀáckou laviĀku. Já, která bych radši umĀ™ela hlady, neĀ bych sáhla neumytou rukou na rohlík... mám štĀnice?! Ostuda. Hnus. Fuj. Kde je kanál? Všechno hrálo této odváĀné teorii do karet. Byla jsem pár dní pĀ™ed výsevem v hotelu? Byla. Mohla jsem si to zviĀ™e pĀ™ivĀzt s sebou domĀ? Mohla. TakĀe jsem dostala telefonní Āíslo a veĀer u nás zvonil štĀnic s cigárem v koutku úst. Jeho výstup by vydal na samostatný fejeton, moĀná divadelní hru. Ve zkratce - asi po pĀti minutách mi zaĀal tykat, obrátil mi byt naruby, košilatým fœem zhodnotil prasklou lamelu v posteli a - nic nenašel. NicménĀ mĀ oblaĀil nĀkolika nechutnými historkami o pĀ™emnoĀených štĀnicích, o bytech všechno hejbe a Ā™ekl, Āe by to teda radši postĀ™ikal. Ty kaluĀe chemie, co jsem mĀla na podlaže, stĀ™n prostĀ na všem, jste nevidĀli. Zinkasoval 5.500,- a u vrátek mi ještĀ Ā™ekl: "Kdyby se ty svinĀ vrátily, volej kdykoli." Následující dva dny jsem díky promoĀeným matracím musela spát u rodiĀĀ. Pupeny nepĀ™ibývaly, všechno vypadalo nadĀjnĀ. Po první noci ve své posteli jsem objevila na tĀle nĀkolik dalších pupenĀ. Tak to je konec. PĀt litrĀ v hajzlu a já mám urĀitĀ nĀjakou strašivou nemoc. To je jasný. V depresích jsem se dopotácela k poslední nadĀji - Āínské lékaĀ™ce. První návštĀva 800,- KĀ. MĀĀ™ení tepu. "Vy nemáte Āádnej te povídá. Je to jasný. UĀ umírám. "No.. víte, koĀní vĀci, to je pro mĀ velká výzva. To je hroznĀ tĀĀký léĀit. Šk nemáte nĀco snadno rozpoznatelného.. tĀ™eba lupénku, nebo tak nĀco", pravila ta dobrá Āena a pĀ™edepsala mi byliny za bratru 1.600,-. ZaĀala jsem pochybovat, jestli mi na léĀbu pupencĀ bude staĀit výplata. V sobotu ráno za mnou do loĀnice pĀ™išla moje krátkosrstá láska s nejnevínĀjšíma oĀima na svĀtĀ. "Tak pojĀ no"... Ā™ekla jsem a se uvelebil na kraji postele. Kdye je ta sobota. Celá rodina zdeptána moĀným výskyttem parazitĀ na sobĀ, stĀ™ídavĀ nacházela vši, štĀnice, sametky, roztoĀe. V koupelnĀ se nám celá police zaplnila roztodivnými postĀ™iky proti všemu, vĀetnĀ šampónu proti všim, který k mému pĀ™ekvapení stál 450,-. Jednou se nám dokonce zdálo, Āe jsme vidĀli po koberci pĀ™ebĀhnout švába. Jediný, koho jsme nepodezírali z niĀeho, byl právĀ pes. "DyĀ je ĀisĀouĀkej", pravila maminka, kdye jsem opatrnĀ vznesla podezĀ™ení, Āe pĀvodce potĀí by mohl být jeho koĀich. "Podívej, jak se na tebe dívá! Āe by ses nestydĀla ho takhle obvinít!"

A jak tak leĀím, vidím na horizontu peĀ™iny malý, Āerný, skákající bod. VystĀ™elila jsem z postele, razatním hmatem sn pĀ™ekvapeného psa na podlahu, zamĀ™ila jsem a ... blecha. A druhá. TakĀe tak. Cena blechy je v mém pĀ™ípadĀ 7.400,- to nepoĀítám anitihistaminika, masti na pupence a homeopatika. Zítřa plánujeme postĀ™ik psa no, a pak uvidíme. Nenapadá vás nĀjaká další moĀnost??? JeštĀ mi zbývá trocha penĀz na stavebním spoĀ™ení, kdyby se m náhodou i po deratizaci psa udĀlaly nĀjaký další pupence. NoĀník neohroĀené Āeny